

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania A.D.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury i renty funkcjonariuszy służb mundurowych,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 20 grudnia 2024 r., sygn. akt III AUa 908/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 30 września 2025 r.,

wniosku organu rentowego z dnia 21 sierpnia 2025 r. o umorzenie postępowania

- 1. umarza postępowanie kasacyjne;**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.**

[I.T.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 kwietnia 2022r., VII U 1813/21 Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie A.D. od dwóch decyzji z dnia 22 czerwca 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ponownie ustalających wysokość emerytury oraz renty inwalidzkiej ubezpieczonego od dnia 1 października 2017 r. (pkt 1) oraz zasądził od odwołującego na rzecz

pozwanego organu rentowego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2).

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2024 r., III AUa 908/22 Sąd Apelacyjny w Poznaniu zmienił w części pkt 1 zaskarżonego wyroku i poprzedzającą go decyzję z dnia 22 czerwca 2017 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do ustalenia wysokości emerytury od dnia 1 października 2017 r. z pominięciem art. 15c ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin tj. przyznaje odwołującemu prawo do świadczenia emerytalnego w dotychczasowej wysokości (pkt 1.); oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2.); zmienił pkt 2 zaskarżonego wyroku i zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania (pkt 3.); zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego (pkt 4.).

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie: a) art. 15c i art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (dalej jako „ustawa zaopatrzeniowa”); b) art. 2 w zw. z art. 32, 64 Konstytucji RP w zw. z art. 15c ustawy zaopatrzeniowej; c) art. 13b ust. 1 pkt 4 oraz art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. d tiret 7 ustawy zaopatrzeniowej

Wobec wywiedzionych zarzutów skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt 1. oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do rozpoznania Sądowi drugiej instancji i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, alternatywnie jeżeli Sąd Najwyższy uzna, że zaistniały ku temu przesłanki wniósł o

uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt 1. i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie w całości odwołania od decyzji organu z dnia 22 czerwca 2017 r. (dot. policyjnej emerytury) oraz zasądzenie od odwołującego na rzecz organu kosztów postępowania w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się wniósł o wydanie przez Sąd Najwyższy postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z dnia 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

Co do wniosku organu rentowego o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, Sąd Najwyższy orzekł natomiast na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w

zw. z art. 108 § 1 k.p.c. stwierdzając że organ rentowy ostatecznie wydał dwie decyzje z dnia 14 sierpnia 2025 r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury i renty inwalidzkiej odwołującego się, nie jest zatem stroną wygrywającą sprawę.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne, o czym postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c. oraz oddalił wniosek organu rentowego o zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.

[I.T]

[a.ł]